

(NAPLÓSZILÁNK, 2012. OKTÓBER 28.)

Hétköznapok pörögnek, porszemek
Kettős homálya tükrön, könyveken
Megül – tatózó íróasztalon
Rakódnak így cetlik, papírlapok,
Egymásra sárgult, félkész rétegekben
Gyűlnek betűk, szavak, bátortalan,
Dülőngő felsorok, fragmentumok,
Rossz dossziékban szétszórta vázlatok,
Följegyzések, holt s félholt kezdemények,
Törölközők mind, sokféle tegnapokból,
Múltak, passzék, hány torzóban maradt,
Formátlan vers, hány elfeledt füzetben –
Folytatni nem, csak félbehagyni jók,
S már abbahagyni sem kell őket ismét,
Abbamaradnak sorra önmaguktól.

Maradjunk ebben – itt a polcok alján
Fiókokból, szekrényből, szekreterből
A megnyílt poklok mély unalma ásít,
S a limbuszokban elvetélt remények
Várnak lapulva más föltámadásra,
Hogy hétvégén, tán péntek délutántól,
Bevégezhetni lesz időm a vádló
Papírhalmából, kallódó kacatból
Egyetlen verset, tán egy igazit,
S ha tétlen eltelt péntek is – jöhet még
Péntekre holnap és szombatra holnap,
Majd hosszú évek óta csak vasárnap.

Vasárnap lett, megint, végállomás.
Korán keltem, megint, szokás szerint,
S habár lejárt minden határidőm,
Időm is lett – az óra visszahátrált,
Akár a hökkent ember, hátralepett,
Kizökkent – aztán meggondolta mégis,
Átállt az őszi-téli számításra...
Szemem kinyílt – az ablakon kinéztem,
Vasárnap van, gondoltam, néma köddel
Gomolydult kint október végi reggel.
Szemközti, a tört Somostető gerincén
Leroskadó felhő zihált az erdőn –
Elbámultam, kávé is főztem... Akkor
Talán ma újra megpróbálok írni.

Fád szürkeségből végre fény fakadt fel,
Már nap sütött, fönt pár sivár sugársáv
Hasadt a mennyből, mégse ment az írás –
Majd hirtelen, számomra észrevétlen,
Rejtett morajjal közben esni kezdett,
Aztán zuhogni... Rég színházba ment D.
(Jambus miatt lett itt belőle egy D.
De ő szeretné, mert szemérmes D.)

Különben Dorka ő, és rendező –
Shakespeare-t próbálnak épp, a Rómeó
És Júliát...) Főpróbahét van – ezzel
Sietni kell! A délelőtt is elszállt.
Kettőig kétszer hívtam már anyámat,
A drága folyton csak panaszkodott –
Túl lassan múlik, szörnyű súly vasárnap!

Nyilván, nehéz... Tehernek tűnhet olykor –
Nekem nem lassít, túl hamar telik.
Vasárnap lett, viszont mind illanóbb
Időm is lett, időm a láthatásra –
Atyáké és apáké lőn vasárnap,
Hétvégileg nekik szenteltetett –
Ők jók, belátók és előrelátók,
Főként ha Látót is szerkesztenek –
S lehetne más a látók láthatása,
Mint nézelődni, ülni, álldogálni,
Üres szobákban rakni újra rendet,
Személtádat is torkig tölteni,
Papírt tépdesni, egyre tépelődni,
Apróságokkal hosszan tétovázni,
Szemmel tartván az élet dolgait,
Kézben tartván a tékozló világot,
S a vágyakat, mint torzóban maradt,
Veszendőségnek írott verseket,
Ismét fiókba zární, s várni, hogy majd
Franciska lányom följön látni apját –
Bár Fanni jönne szökén, láthatásra!

Esett, de fény hullt még a sárga hársra
S a nyírre is zizegve – fák neszezték
A fáradt napsugárban... Délutánra
Feljött a lányom – hozta órarendjét,
A leckekönyvét s egy finom szivarkát.
Egyetlen szálat, félretette, mára,
Apjának szánta, Sunday's Fantasy volt –
Örömmel szívtam, ezt-azt megbeszéltünk,
Halkan mesélte, hogy mi volt a héten
Az iskolában – hány kaland, hazugság,
Önáltatás, vadult igaztalanság
Esett meg véle szétnyüzsgő világban.
Nem ült soká, esőben ment, ahogy jött.
Taxit hívtam, és pénzt adtam neki.
Utána néztem, vissza is mosolygott.
Az erkélyről még integettem is –
Atyához illőn, égi messzeségből.

Majd rágyújtottam, még elálldogáltam
A balkonon, s magasból néztem át
Az ősze bomlott, tört Somostetőre.
Elállt az eső is, rőtes verőfény
Terült a tájra, villogott, vakítón
Súrolta már a rozsdamart hegyoldalt,
Az új villákat, tornyokat s az erdőt –
Remegni látszott, lázban, szinte minden,
S mi moccanatlan volt a láthatáron,
Mozdulni látszott, lelkesült kilátást
Vont rá közömbös kilátástalanság,
S míg néztem a somostetői erdőt –
Talán mert Dorka Shakespeare-t rendez éppen,
Belém nyilallott Birnam erdeje,
Ahogy megindul, jön, jön, egyre jön,
S rádöbbenem, hogy most, egész vasárnap
Hétfő lappangott bennem, egyre hétfő,
És Macbeth hírhedt búcsúzója dült föl:

„Holnap és holnap és holnap: tipegve
Vánszorog létünk a kimért idő
Végső szótagjáig, s tegnapjaink
Csak bolondok utilámpása voltak
A por halálba. Húnyj ki, kurta láng!
Az élet csak egy tűnő árny, csak egy
Szegény ripacs, ki egy óra hosszat
Dúl-fúl, és elnémul: egy félkegyelmű
Meséje, zengő tombolás, de semmi
Értelme nincs.” * És rágyújtottam ismét –
Mélyen leszívtam, fulladtan kifújtam,
Rángott, vonaglott, hosszan elkavargott
A bolydult füst... Milyen valószerűtlen
Minden vasárnap, hogy van, hogy vagyok –
Szavak nélkül, némultan, szétkavargón.

* *Shakespeare: Macbeth, V. felvonás, 5. szín – Szabó Lőrinc fordítása*

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kovács András Ferenc

Látó Szépirodalmi Folyóirat